

בש"פ 4505/15 - אביאל גינו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4505/15

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המערער: אביאל גינו

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בימ"ש המחוזי בבאר שבע (כב' השופט א' אינפלד) בע"ח 41784-06-15 מיום 25.6.15

בשם המערער: עו"ד אביגדור פלדמן

החלטה

1. בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב' השופט א' אינפלד) מיום 25.6.2015 בע"ח 41784-06-15, בגדרה התקבל ערר על החלטת בית משפט השלום (כב' השופט א' מאושר) מיום 18.6.2015 בת"פ 22510-03-15.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום הכולל 15 אישומים של עבירות מרמה והונאה שונות. בד בבד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד לתום ההליכים נגדו.

3. ההחלטה בדבר מעצרו של המבקש עד תום ההליכים עברה גלגולים רבים. ביום 10.3.2015 החליט בית משפט השלום באשקלון (כב' השופט א' דהאן) על שחררו של המבקש לחלופת מעצר עד להחלטה אחרת, זאת לאחר שבא כוחו הסכים לקיומן של ראיות לכאורה. כן הורה בית המשפט כי ייערך תסקיר שירות מבחן למבקש. ערר שהוגש על-ידי המדינה על החלטה זו התקבל. בית המשפט המחוזי (כב' השופטת ג' שלו) הורה על מעצרו של המבקש עד להחלטה אחרת שתתייחס לתסקיר שירות המבחן. זאת נוכח הצורך בבדיקת מסוכנות המבקש והערבים המוצעים.

תסקיר שירות המבחן שנערך למבקש המליץ על השמתו במסגרת טיפולית סגורה נוכח מסוכנותו הגבוהה של המבקש. ביום 30.3.2015 הורה בית משפט השלום (כב' השופט א' דהאן) לבא כוחו של המבקש לעבות את תוכנית הטיפול הפרטית שהציע והחליט על מעצרו של המבקש עד להחלטה אחרת. ביום 28.4.2015 לאחר שבא כוח המבקש הציג תוכנית טיפול מפורטת, הורה בית המשפט לשחרר את המשיב לחלופת מעצר. המשיבה עררה על החלטה זו, וביום 30.4.2015 נתן בית המשפט המחוזי (כב' ס. הנשיא ר' יפה-כ"ץ) תוקף של החלטה להסכמת הצדדים לפיה המבקש יודה במיוחס לו בכתב האישום בפני המותב ששומע את התיק העיקרי, ולאחר הכרעת הדין הצדדים יטענו באשר למעצרו של המבקש. כמו כן, הורה בית המשפט כי יערך למבקש תסקיר משלים.

ביום 11.6.2015 הרשיע בית משפט השלום (כב' השופט א' מאושר) את המבקש, על פי הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום מתוקן. וביום 18.6.2015 הורה בית המשפט לשחרר את המבקש לחלופת מעצר בפיקוח אלקטרוני בביתם של הוריו למען ישתלב בהליך השיקומי, זאת חרף המלצתו החוזרת של שירות המבחן לשלבו במסגרת טיפולית סגורה. ערר שהוגש על החלטה זו התקבל, וביום 25.6.2015 קבע בית המשפט המחוזי כי מעצר הבית החלקי לא מספיק כדי להגן על הציבור ממסוכנותו של המבקש, שכן הסיכון נובע ממניפולציות שהמבקש עלול להפעיל במקום שאין בו פיקוח צמוד ואינטנסיבי. על החלטה זו הוגשה הבקשה שלפני למתן רשות לערור.

4. בבקשה נטען כי ספק אם החלטת בית המשפט המחוזי ניתנה בסמכות שכן התיק נמצא בשלב גזר הדין שבסמכותו הייחודית של בית המשפט הדין בתיק העיקרי. לחלופין נטען, כי בהתקיים סמכות להתערב בהחלטת בית משפט השלום בעניין חלופת המעצר, הרי שבשלב שלאחר מתן הכרעת הדין וטרם מתן גזר הדין ההתערבות צריכה להיעשות במקרים חריגים ונדירים. הסיבה לכך, כך נטען, היא שהשופט הדין בתיק העיקרי מביא בחשבון גם את שיקול השיקום לצד בחינת מסוכנות המבקש. בנוסף נטען כי העובדה שניתנו החלטות שונות על ידי הערכאות השונות מהווה נסיבה לשקול קבלת רשות הערעור. כן נטען לגופו של עניין כי חלופת הטיפול הפרטי שהוצעה על ידי המבקש עדיפה על המלצת שירות המבחן לטיפול במסגרת סגורה.

5. לאחר שעיינתי בבקשה על כלל נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. כידוע, רשות לערור ב"גלגול שלישי" בענייני מעצרים תינתן ככלל במקרים שבהם מתעוררת שאלה משפטית חשובה או כאשר קיים חשש לפגיעה קשה בזכויות המבקש או שלא ניתן משקל ראוי לאינטרס להגנה על ביטחון הציבור (ראו, למשל, בש"פ 3806/14 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (28.5.2014)).

6. הבקשה אינה מעלה כל שאלה משפטית בעלת חשיבות, והיא נוגעת אך ליישום הקונקרטי של דיני המעצרים בעניינו של המבקש. כמו כן, לא מתקיים חשש לפגיעה קשה בזכויות המבקש.

במקרה דנן מדובר היה בערר של המדינה נגד החלטת בית משפט השלום לשחרר את המבקש לחלופת מעצר. אין כל חריג בביקורת עררית שעורך בית המשפט המחוזי על החלטה של בית משפט השלום שעניינה מעצר. למותר לומר כי סמכות הביקורת של בית המשפט המחוזי על החלטת מעצר של בית משפט השלום בעינה עומדת, ללא קשר לשלב בו מצוי ההליך העיקרי. גם בנסיבות המקרה כפי שתוארו לעיל אין דבר חריג שעשוי להצדיק מתן רשות לערור ב"גלגול שלישי". כמו כן, העובדה שניתנו החלטות שונות בין הערכאות דלמטה אינה מהווה סיבה מספקת כשלעצמה למתן רשות לערור (בג"ץ 2442/11 שטנגר נ' יו"ר הכנסת, פסקה 34 (26.6.2013)).

7. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ד בתמוז התשע"ה (1.7.2015).

ש ו פ ט